

Arrest

nr. 148 086 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het Koninklijk besluit tot uitzetting van de de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2014

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een koninklijk besluit tot uitzetting genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Gelet op de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;
Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;
Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is Van Marokko;*

Overwegende dat betrokkene op 8 november 2001 en op 23 januari 2002 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het: kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvragen op 11 juli 2002 onontvankelijk werden verklaard, beslissing hem betekend op 29 juli 2002;

Overwegende dat betrokkene op 8 juni 2002 in Antwerpen in het huwelijk is getreden met (...), geboren te Antwerpen op '17 november 1983 van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 11 oktober 2002- 'een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 10 maart 2003 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij op 23 juni 2009 uit de echt is gescheiden van (...);

Overwegende .dat hij zich tussen 6 oktober 2000 en 7 oktober 2001 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis, het misdrijf gepleegd zijnde ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar (2 personen); aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk cannabis, het misdrijf gepleegd zijnde ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar (2 personen); aan het gebruik van verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk Cannabis; aap het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door net verschaffen van een lokaal of door enig ander Middel, of tot dit. gebruik te hebben aangezet, namelijk cannabis; aan in het openbaar een naam: te hebben aangenomen die hem niet toekomt, feiten waarvoor hij op 19 november 2002 Werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 4 november 2003 en 6 februari 2004 schuldig heeft gemaakt, :als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis, het misdrijf gepleegd zijnde in een drankgelegenheid of een andere inrichting, in staat van ,bijzondere herhaling, feit waarvoor. hij op 3Q april 2004 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat hij zich op 17 januari 2004 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan: opzettelijke verwondingen of slagen die een. ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad; aan opzettelijk stedelijke of landelijke afsluitingen,: geheel of gedeeltelijk: te hebben vernield, feiten waarvoor hij op 6 april 2005 Werd veroordeeld tot een: definitief geworden gevangenisstraf 3 maanden;

Overwegende dat hij zich fusten 2 februari 2005 en 14 maart 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis, het misdrijf gepleegd zijnde in een drankgelegenheid of een andere inrichting; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of ~geschaft te hebben, namelijk cannabis, feiten waarvoor hij op 27 mei 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich op 5 januari 2011 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 22 februari 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 14 juli 2011 en 19 februari 2012 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis, het Misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan diefstal met break, inklimming of valse sleutels, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, feiten waarvoor hij op 18. mei 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Overwegend dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstig aanslag heeft gepleegd op de openbare orde:

Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies van 14 april 2014 stelt het "uit de activiteiten waarvoor B. K. (...) veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag én handelen Onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt veer de openbare veiligheid van de Belgische samenleving; dat.de zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie veine; dat betrokkene geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid, uit is op gemakkelijk geldgewin en geen lering trekt uit eerdere veroordelingen; dat B. K. (...) naar eigen zeggen in 1996 illegaal naar België kwam; dat hij diverse malen probeerde via een regularisatieaanvraag aan Verblijfsrecht te geraken, doch zonder succes; dat via een huwelijk met (...), geboren op 17 november 1983 te Antwerpen hij op 8 juni 2002 alsnog aan verblijfsrecht kon geraken; dat dit huwelijk echter van korte duur was; dat ze geen kinderen hebben en er slechts officiële samenwoont was van 11 oktober 2002 tot 3 september 2003 (nog geen volledig jaar); dat op 23 juni 2009 ze uit de echt zijn gescheiden; dat betrokkene geen familie heeft in België; dat slechts één neef (...) hem kwam bezoeken, doch omtrent

zijn identiteit geen verdere gegevens zijn bekend; dat ter zitting blijkt dat hij een relatie zou hebben met (...), geboren op 17 november 1951, van Belgische nationaliteit; dat uit de bezoekerslijst blijkt dat zij hem regelmatig komt bezoeken, ook ongestoord bezoek; dat ze ook een brief heeft geschreven waarin ze haar relatie met (...) bevestigt dal zij echter wist dat ze een relatie begon met iemand met een strafblad die in de gevangenis verblijft en riskeert teruggestuurd te worden'; dat (...) sedert 1996. in: België verblijft; dat hij zich kan uitdrukken in. het: Nederlands; .dat hij geen diploma's heeft, maar M de automechanica zou kunnen werken; del hij in België: maar weinig inspanningen heeft geleverd om een normaal leven op te bouwen; dat hij in. Marokko geen benden meer heeft; dat hijskatholiek is en daardoor in ongenode is gevallen bij zijn familie; dat zijn .moeder overleden is; dat hij beweert dan.00k niet terug te kunnen naar Marokko; dat hij contact had met een .katholieke gevangenispriester; dat in 2008 (...) reeds voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is verschenen en hem een uitdrukkelijke waarschuwing werd betekend, .dat hij riskeerde het voorwerp tekenen uitmaken van een verwijderingsmaatregel indien hij zich niet aan de Belgische wetten en normen zou houden:: dat niettemin. hij. daarna nog .2 nieuwe correctionele veroordelingen heeft opgelopen: dat volgens (...) anderen echter misbruik hebben gemaakt van zijn goedgelovigheid; dat de elementen die in zijn voordeel pleiten zijn; zijn ononderbroken verblijf in België sedert 1996: waarvan ononderbroken legaal verblijf sedert eind 20:02; zijn huidige affectieve relatie met (...); zijn mogelijk problematische positie als katholiek als hij zou moeten terugkeren naar Marokko; zijn mogelijkheid om zich in het Nederlands uit te drukken en de bereidheid om in de automechanica aan de slag te gaan"; Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegend dat betrokkene op 11 juni 2008 werd gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze gedraagt:

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met (...), geboren te Kasrshirin op 17 november 1951, van Belgische nationaliteit en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat ten gevolge van de lange duur van zijn verblijf, kan worden beschouwd dat hij in België sociale banden heeft ontwikkeld;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van ,het artikel 8 van de Europese. Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen ván de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende: dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting, van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat betrokkene, na te zijn gewaarschuwd te werden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze gedraagt, nieuwe feiten heeft gepleegd;

Overwegende dat hij bijgevolg op de hoogte was van de gevolgen van zijn gedrag;

Overwegende .dat de Belgische samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen rekening houdt met de in dit land geldende regels, zelfs na vele malen te zijn terechtgewezen door Justitie;

Overwegende dat het winstgevende én herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig; reëel en actueel risico aantoon van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang ven de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Aziel en Migratie, hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- B. K. (...), geboren te Ajdir op 27 januari 1977, alias B. K. (...), geboren op 1 januari 1976, alias B. K. (...), geboren op 1 juli 1976, wordt uitgezet.

Hij: wordt gelast het grondgebied van het Rijk te Verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die: bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- •De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit"

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd om een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens laattijdigheid. Zij meent dat het beroep had moeten ingesteld worden binnen de vijftien dagen na kennisgeving omdat verzoekende partij is opgesloten.

3.2. In de synthesesemorie repliceert de verzoekende partij dat in casu de gewone beroepstermijn van dertig dagen geldt omdat de verkorte termijn van vijftien dagen niet geldt voor gedetineerden in strafuitvoering. Zij wijst er verder op dat het om een louter academische discussie gaat, nu de akte van kennisgeving een beroepstermijn van dertig dagen vermeldt zodat niet kan worden voorgehouden dat zij sneller het beroep had moeten instellen dan binnen de medegedeelde termijn.

3.3. Uit de kennisgeving van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij werd ingelicht dat zij over een beroepstermijn van 30 dagen beschikte. De precieze datum van de kennisgeving is 19 januari 2015. Het beroep werd ingediend op 18 februari 2015, hetgeen binnen de vermelde beroepstermijn van 30 dagen is.

Artikel 2, 4° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet dat elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van de federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen moet vermelden bij ontstentenis waarvan de verjaringstermijnen voor het indienen van het beroep geen aanvang neemt (R.v.St. van 19 juni 1995, nr. 53.800). Nu duidelijk blijkt dat verwerende partij de verzoekende partij in kennis stelde van het feit dat zij over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte, kan verwerende partij thans niet dienstig verwijzen naar een beroepstermijn van vijftien dagen.

Derhalve is het ingestelde beroep tijdig.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20, tweede en vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht die volgt uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt in de synthesesemorie:

“Toelichting:

1. Artikel 20, tweede lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt als volgt:

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

Artikel 20, vierde lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt als volgt:

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

2. De Koning heeft de verplichting om pas tot uitzetting te besluiten na het advies te hebben bekomen van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

In casu is het vereiste advies ingewonnen: het werd afgegeven op 14 april 2014. Dit advies kwam op een bijzondere wijze tot stand, nu de Commissie van advies in eerste instantie, nl. in haar advies van 25 november 2013, besliste tot heropening van de debatten, teneinde verzoeker toe te laten om bewijsstukken voor te leggen nopens de door hem aangevoerde elementen die tot zijn voordeel strekten, en die door de Commissie van advies als relevant werden beschouwd.

Verzoeker heeft deze bewijsstukken voorgelegd op de zitting van de Commissie van advies van 17 maart 2014, waarna de Commissie van advies een negatief advies aangaande de uitzetting van verzoeker verstrekke, onder vermelding van de elementen die tot het voordeel van verzoeker strekten:

- Ononderbroken verblijf in België sinds 1996, waarvan ononderbroken wettig verblijf sinds eind 2002;*
- Actuele affectieve relatie met Belgische onderdaan;*
- Mogelijk problematische positie als katholiek ingeval van terugkeer naar Marokko;*
- Beheersing van de Nederlandse taal en bereidheid om als automechanieker aan het werk te gaan.*

In de motivering van het bestreden besluit wordt melding gemaakt van de relatie met mevr. (..)

Verder overweegt de Koning dat ervan kan worden uitgegaan dat verzoeker in België sociale banden heeft ontwikkeld, ten gevolge van de lange duur van zijn verblijf. Aldus vormt de uitzetting een inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker, die echter gerechtvaardigd wordt geacht met het oog op de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Besloten wordt dat de bedreiging voor de openbare orde voorrang mag hebben op de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker.

3. Uit de hierboven gegeven samenvatting van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat deze geen afdoende antwoord biedt op de door de Commissie van advies aangebrachte elementen die tegen de uitzetting pleiten.

Met name wordt door de Koning enkel rekening gehouden met één concrete sociale band, nl. die met mevr. (..), alsook met de abstracte sociale banden die resulteren uit het lang verblijf van verzoeker in België.

Het lang verblijf van verzoeker in België, voor het grootste deel wettig, wordt als dusdanig niet besproken in de motivering van het bestreden besluit. Er wordt derhalve op dit punt niet geantwoord op het andersluidend advies van de Commissie van advies.

Al helemaal geen antwoord vinden we terug op de door de Commissie van advies weerhouden elementen inzake de religieuze problematiek ingeval van terugkeer naar Marokko, inzake de beheersing van de Nederlandse taal en inzake de mogelijkheid en bereidheid om in België te werken als automechanieker.

Wanneer een overheid afwijkt van een verplicht in te winnen advies, dan moet duidelijk zijn waarom hiervan wordt afgeweken, hetgeen een antwoord in de motivering van de beslissing veronderstelt op de door de adviesverlenende instantie weerhouden elementen.

Door niet te antwoorden en niet te motiveren waarom de door het adviesorgaan weerhouden elementen niet in het voordeel van verzoeker werden weerhouden, heeft de Koning zijn formele motiveringsverplichting geschonden.

Nu belangrijke elementen bij het beslissingsproces buiten beschouwing zijn gebleven, berust het bestreden besluit ook niet op draagkrachtige motieven, zodat ook het (materieel) motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is.

Artikel 20, vierde lid van de vreemdelingenwet schrijft onder meer voor dat ingeval van uitzetting rekening dient te worden gehouden met de gevolgen ervan voor de betrokkene.

In casu heeft de Commissie van advies een zeer concreet gevolg aangereikt van een mogelijke terugkeer naar Marokko, meer bepaald de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden als katholiek, nu hij afkomstig is uit een islamitische familie. De Commissie van advies heeft deze problematiek aanvaard als zijnde reëel, na zich de nodige bewijsstukken hiervoor te hebben laten voorleggen na de bevolen heropening van de debatten.

Het is daarbij van algemene bekendheid dat het veranderen van godsdienst in hoofde van moslims als uiterst ongunstig wordt beoordeeld door de islamitische leer en dus door de moslimgemeenschap.

Nu de Koning met dit aspect in het geheel geen rekening heeft gehouden, heeft hij ook genoemd artikel 20, vierde lid geschonden.

4. In de nota met opmerkingen wordt opgeworpen dat de formele motiveringsverplichting niet zou vereisen dat de Koning bij het nemen van zijn beslissing dezelfde woorden zou moeten gebruiken als de Commissie van Advies voor vreemdelingen en op ieder element dat deel uitmaakt van het privéleven, afzonderlijk zou moeten ingaan.

Verwerende partij houdt voor dat op de verschillende door de Commissie van Advies in het voordeel van verzoeker weerhouden elementen afdoende is geantwoord door de verwijzing in de motivering van het

bestreden besluit naar het gezins- en privéleven, een vlag die volgens verwerende partij alle ladingen (langdurig wettig verblijf, taalbeheersing, werkbereidheid, geloof) zou kunnen dekken.

Het is duidelijk dat verwerende partij in de motivering van het bestreden besluit dingen tracht te lezen die er niet in staan, door van het begrip gezins- en privéleven een passe-partout te maken, teneinde zonder verdere uitleg van een andersluidend advies te kunnen afwijken.

De stelling van verwerende partij staat haaks op de rechtspraak van de Raad van State en kan niet worden aangenomen:

Indien de overheid zich niet aansluit bij het advies, neemt zij een niet voor de hand liggende beslissing, zodat de formele motivering strenger moet worden beoordeeld (zie RvS 27 augustus 1992 nr. 40.149, Raes: “maar dat van wie overtuigd is van de deugdelijkheid van een advies, moeilijk verlangd kan worden dat hij het niet zou volgen; dat de zin van het advies van een deskundig geachte persoon zelfs insluit dat het normaal wordt gevolgd, dusdanig dat, wordt het niet gevolgd, daarvan verantwoording wordt verlangd” en RvS 17 december 2009 nr. 198.998, Van Rie: “Het advies van de selectiecommissie is niet bindend. Nu evenwel de raad van bestuur voor deze werkwijze heeft gekozen als onderdeel van de benoemingsprocedure en nu daarenboven uitgegaan moet worden van het vermoeden van deskundigheid van de leden van de door verwerende partij zelf aangestelde selectiecommissie, moet de gemotiveerde rangschikking door de selectiecommissie als uitgangspunt worden genomen. Daaruit volgt dan weer dat naar eis van de formele-motiveringsplicht uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom het bestuur meent te moeten afwijken van de door de commissie uitgesproken voorkeur.”).

Bij afwijking mag de motivering niet beperkt blijven tot het louter tegenspreken van het advies, maar moet de beslissende overheid duidelijk aangeven waarom zij van oordeel is de argumenten waarop het advies steunt, niet te kunnen volgen (zie o.m. RvS 6 november 1996 nr. 62.961, De Bie; RvS 4 juni 1997 nr. 66.549, Schodts; RvS 16 april 2003 nr. 118.420, Boelaert; RvS 24 februari 2006 nr. 155.597, Haché; RvS 24 februari 2006 nr. 155.598, De Bauwer e.a.; RvS 13 november 2006 nr. 164.644, Coppens; RvS 13 november 2006 nr. 164.651, Pattyn; RvS 24 november 2008 nr. 188.152, Soens; RvS 23 december 2009 nr. 199.230, Holsters; RvS 8 februari 2010 nr. 200.560, Van Parys; RvS 13 januari 2011 nr. 210.385, VZW Natuurpunt Oost-Brabant. Vgl. in dit verband tevens de Europese rechtspraak: Ger. 11 september 2002, Pfizer/Raad, nr.T-13/99, Jur.Ger. 2002, II, 3305, r.o. 199).

Uit de formele motivering van de beslissing moet aldus blijken op grond van welke precieze, juiste en pertinente motieven de overheid afwijkt van het advies (RvS 30 juni 1993 nr. 43.580, Van der perre, T.Gem. 1994, 304; RvS 12 december 2006 nr. 165.784, Devlamynck; RvS 17 december 2009 nr. 198.998, Van Rie).

(S. DENYS, Advisering in het bestuursrecht, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure 2013, p.430, nr.892)

Er kan niet worden aanvaard dat het advies van de Commissie van advies wordt opzij geschoven zonder een degelijke motivering waarom de verschillende in het advies weerhouden elementen niet zouden opwegen tegen het andere in het geding zijnde belang, ttz. de openbare orde. Vanuit het oogpunt van de verzwaarde formele motiveringsplicht – zoals hoger omschreven – dient men in de beslissing de precieze, juiste en pertinente motieven terug te vinden voor het afwijken van het advies.

Ondanks de pogingen tot rechtvaardiging in de nota met opmerkingen, dient te worden vastgesteld dat de motivering van het bestreden besluit in het geheel niet antwoordt op de door de Commissie van advies weerhouden elementen.

De beste illustratie hiervan vormt het antwoord van verwerende partij op de in het advies behandelde religieuze problematiek van verzoeker ingeval van terugkeer: verwerende partij legt uit dat verzoeker wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, hetgeen dan niet zou inhouden dat verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, Marokko, zou moeten gaan, waardoor dan weer de religieuze kwestie van de baan zou zijn.

Het is duidelijk dat het hier in hoofde van verwerende partij om een post factum-redenering gaat, waarvan niets is terug te vinden in de motivering van het bestreden besluit. Verwerende partij put haar argumentatie uit het gebruik van het begrip “grondgebied van het Rijk”, dat op zichzelf het advies van de Commissie van advies zou weerleggen.

Uit niets blijkt echter dat de Koning zich de redenering van verwerende partij heeft eigen gemaakt bij het nemen van het bestreden besluit. De verplichting om het grondgebied te verlaten heeft betrekking op wat de uitzetting inhoudt, niet op de reden waarom tot uitzetting wordt beslist. Het blijkt ook nergens dat de Koning zich zou hebben bekommerd om de vraag of het voor verzoeker überhaupt mogelijk is om zich in een ander land dan Marokko te vestigen.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is gegrond.”

3.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke

motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan het is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, gesteld dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk dient te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren en dit omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en omdat zij een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde gelet op het feit dat zij een ris van strafbare feiten heeft gepleegd en zelfs na te zijn gewaarschuwd te worden uitgezet opnieuw feiten heeft gepleegd waarbij gewezen wordt op het winstgevende en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van verzoekende partij. Er wordt een overzicht gegeven van de strafrechtelijke feiten waaraan de verzoekende partij zich sinds oktober 2000 schuldig heeft gemaakt met vermelding van de strafmaat die haar hiervoor telkens werd opgelegd en geoordeeld dat het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde superieur is aan haar familiale en persoonlijke belangen en die van de haren.

3.3. De verzoekende partij meent dat in het besluit tot uitzetting niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom wordt afgeweken van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

3.4. De Raad stelt vast dat conform artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet het advies werd ingewonnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Dit is geen bindend advies, doch er rust – zoals de verzoekende partij correct aangeeft – op de verwerende partij wel een bijzondere motiveringsplicht in die zin dat indien het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. De motivering mag niet beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het advies, maar moet duidelijk maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. Afwijken zal slechts mogelijk zijn indien wettige motieven worden gegeven om van het advies af te wijken en indien uit de formele motivering van het besluit blijkt op grond van welke precieze, juiste en pertinente motieven wordt afgeweken van het advies. Het omstandig motiveren houdt niet in dat de overheid verplicht is het advies te weerleggen. Het volstaat dat uit de beslissing duidelijk blijkt om welke redenen de overheid oordeelde te moeten afwijken van het advies. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Formele motivering van bestuurshandelingen" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 157-158).

De Raad stelt vast dat in het bestreden besluit tot uitzetting de conclusies van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 14 april 2014 worden hernomen, zo onder meer dat de Commissie besluit dat een verwijderingsmaatregel niet gepast is. Vervolgens wordt in het bestreden besluit duidelijk gemotiveerd om welke redenen wordt afgeweken van dit advies.

In casu gaf verweerder aan af te wijken van het advies wijzende op het feit enerzijds dat verzoekende partij op 11 juni 2008 reeds werd gewaarschuwd te worden uitgezet indien zij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen doch dat blijkt dat verzoekende partij ondanks deze waarschuwing nieuwe feiten heeft gepleegd zodat zij op de hoogte was van de gevolgen van haar gedrag en de Belgische samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen verzoekende partij die geen rekening houdt met de in dit land geldende regels, zelfs na vele malen te zijn terechtgewezen door Justitie en anderzijds dat het winstgevende en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van de verzoekende partij een ernstig, actueel en reëel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde waarbij haar aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat deze ernstige bedreiging die uit het gedrag van verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar familiale en persoonlijke belangen (en die van de haren) in casu geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met deze laatste zinsnede blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met zowel de familiale belangen van de verzoekende partij alsook haar persoonlijke belangen, waaronder begrepen moet worden haar ononderbroken legaal verblijf in België sinds 2002, haar mogelijk problematische positie als katholiek in Marokko als haar taalkennis en de bereidheid in België tewerk gesteld te worden.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het koninklijk besluit tot uitzetting aldus wel degelijk op duidelijke en omstandige wijze de redenen worden gegeven die de verwerende partij ertoe hebben doen besluiten het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen niet te volgen.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij in de bestreden akte niet motiveert waarom er wordt afgeweken van het advies van de Commissie of nog, waarom er niet gemotiveerd wordt aangaande de positieve elementen die opgesomd werden door de Commissie. De motivering stelt haar in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door haar bestreden besluit is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Door middel van haar uiteenzetting geeft de verzoekende partij bovendien ook duidelijk aan kennis te hebben van de determinerende motieven die aan het besluit tot uitzetting ten grondslag liggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij toont met haar betoog evenmin een schending aan van het materieel motiveringsbeginsel. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekende partij is de overtuiging toegedaan dat haar situatie als katholiek zich verzet tegen het uitzettingsbesluit omdat de bekering als uiterst ongunstig wordt beschouwd door de moslimgemeenschap, doch nogmaals benadrukt de Raad dat de verweerder uitvoerig gemotiveerd heeft waarom de persoonlijke belangen van de verzoekende partij niet opwegen tegen de vaststelling dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving en daarom een uitzettingsbesluit wordt getroffen.

Gelet op voorgaande toont de verzoekende partij evenmin een schending aan van artikel 20, tweede en vierde lid van de Vreemdelingenwet.

3.5. Het voorts ganse betoog dat verzoekende partij nog voert in antwoord op de nota met opmerkingen is slechts een volharding en bevestiging van haar standpunt, doch zoals hoger reeds is gebleken, kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar kritiek op de bestreden beslissing.

3.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER